

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **N.V.M.**, narozen dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, místo pobytu v ČR: ...
zastoupen: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2018 č. j. MV-21218-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2018 č. j. MV-21218-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen

„prvoinstanční orgán“), ze dne 30. 11. 2017 č. j. OAM-12368-27/PP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle ust. § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v ust. § 15a zákona o pobytu cizinců.

Žalobní body

2. V žalobě žalobce nejprve pouze obecně namítal, že správní orgány porušily ust. § 68 odst. 3, § 3, § 4 odst. 1 a § 2 správního řádu, a dále ust. § 87b odst. 1 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Dále žalobce uvedl, že správní orgán pochybil, pokud se spokojil s omluvou matky družky žalobce a opětovně ji nepředvolal k výsledku, přestože výslech byl stěžejním podkladem pro vyhovění žádosti. Pokud byla matka družky jednou předvolána, lze mít za to, že měl správní orgán v daném případě pochybnosti, které však nebyly žádným pozdějším úkonem vyjasněny.
3. Žalobce dále nesouhlasí s argumentací správních orgánů, které na jednu stranu tvrdí, že se jedná o partnerský vztah, avšak nelze ho označit za trvalý. Trvalost je subjektivním pojmem, který by měl být vykládán ve prospěch žalobce. Pokud se žalobce s družkou shodli na plánech do budoucna a v dalších kritériích jejich partnerského života, tak nelze bez provedení například dalších výsledků konstatovat, že se o trvalý partnerský vztah nejedná. Bazírování na částečně jazykové bariéry je znakem přepjatého formalismu, kdy správní orgán zcela odhlíží od stěžejních bodů žádosti.
4. Žalobce dále namítal, že poučení o odstranění vad bylo nedostatečné a nekonkrétní, což způsobilo nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí.
5. Žalovaná dále pochybila, pokud neposoudila dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem a správní orgány nesplnila hlediska jeho aplikace. Správní orgány absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 240/2014-37, ze dne 28. 2. 2014 č. j. 5 As 102/2013-34, ze dne 6. 8. 2013 č. j. 8 As 68/2012-47. Žalobce dále uvedl, že žije na území České republiky již 2 roky, ve společné domácnosti s družkou, českou občankou. S družkou plánují svatbu a potomka. Případné nucené odcestování žalobce by mělo pro jejich partnerský vztah nedozírné následky. I přes lehké nuance v protokolech o výsledcích sám správní orgán uvedl, že se o partnerský vztah jedná, což by mělo být stěžejním. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nepřiměřené.

Vyjádření žalované

6. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaná považuje žalobcovy námitky za nedůvodné a je přesvědčena, že v rámci odvolacího řízení postupovala zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem.

Jednání před soudem

7. Účastníci při jednání setrvali na tvrzeních uvedených v žalobě a ve vyjádření k žalobě.

Posouzení věci krajským soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
9. Žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující právně významné skutečnosti. Žalobce podal dne 10. 8. 2017 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky podle ust. **§ 87b zákona o pobytu cizinců**, přičemž v tiskopisu žádosti uvedl účel pobytu „sloučení s občanem EU“. Dle odstavce prvního citovaného ustanovení platí, že: *„Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.“* Ze žádosti vyplývá, že žalobce žádal o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU ve smyslu ust. **§ 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců**, dle kterého platí: *„Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.“* Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány v průběhu řízení provedly výsledek žalobce jakožto žadatele o povolení k pobytu a jeho partnerky, občanky Evropské unie, paní P.B., nar. ... Především pak z těchto provedených výsledků vycházely správní orgány při svém rozhodování. Z rozhodnutí správních orgánů pak dále vyplývá, že neprováděly výsledek původně předvolané matky paní B. z důvodu jejího nepříznivého zdravotního stavu a vysvětlil, proč se nepokoušel o opětovné předvolání a výsledek. Dle správního orgánu výsledek žalobce a jeho partnerky postačoval k takovému zjištění skutkového stavu věci, na základě kterého bylo možno o žádosti žalobce zamítnout dle ust. **§ 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců**, dle kterého *„Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže ždatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.“*
11. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následovně. Námitku, že správní orgány porušily ust. § 68 odst. 3, § 3, § 4 odst. 1 a § 2 správního řádu, a dále ust. § 87b odst. 1 a § 174a zákona o pobytu cizinců, pokládá soud za nedůvodnou. Žalobce porušení výše uvedených ustanovení namítal ve zcela obecné rovině, bez jakéhokoli konkrétního propojení na žalobcův případ. Žalobce vůbec netvrdil, jakým způsobem se toto údajné porušení zákonných ustanovení dotýká jeho veřejných subjektivních práv. V stejné obecné rovině tak soud uzavírá, že porušení shora citovaných ustanovení neshledal a námitku považuje za nedůvodnou (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005 č. j. 7 Afs/104/2004-54).
12. Jako nedůvodnou shledal krajský soud i námitku, že správní orgány měly provést výsledek partnerčiny matky a neměly se spokojit s její omluvou, že se nemůže k výsledku dostavit. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány I. stupně zaslal najednou předvolání k výsledku žalobci, jeho partnerce a partnerčině matce, přičemž výsledek žalobce a jeho partnerky byl řádně proveden. Partnerčina matka se z výsledku ze zdravotních důvodů

omluvila. Z rozhodnutí vyplývá, že po provedení výsledku žalobce a jeho partnerky již správní orgány nepokládaly za nutné výslech partnerčiny matky provádět, neboť skutečnosti, které zjistily z provedených výsledků považovaly za dostačující podklad pro rozhodnutí. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje. Z výsledků žalobce a jeho partnerky byl náležitě zjištěn stav věci a bylo možné posoudit, zda partnerský vztah žalobce a jeho partnerky je či není trvalý ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, a další podklady a skutečnosti nebylo třeba zjišťovat. Správní orgány tedy v daném případě nepochybily, pokud výslech partnerčiny matky neprovedly.

13. Souhlasit nelze ani s žalobcovou námitkou, že správní orgány nesprávně posoudily trvalost partnerského vztahu a bážirovaly na jazykové bariéry jakožto překážkou pro vytvoření trvalého vztahu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 9. 2015 č. j. 4 Azs 151/2015-35: *„Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá „trvalost“ takového soužití (viz Eliáš, K.: Domácnost, in: Ad notam, č. 3/2007, str. 70). Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona přidává k této základní „trvalosti“ obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti.“* Soud se v návaznosti na uvedené příklání k názoru správních orgánů, že v daném případě nebyly splněny podmínky „trvalosti“ vztahu ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jak bylo zmíněno již výše, správní orgány provedly výslech žalobce a jeho partnerky a tyto výpovědi poskytly dostatek podkladů pro závěr, že se žalobce s paní B. zná, že mezi nimi v určité formě vztah existuje (začínající vztah), nicméně se znají krátce, nepodílejí se na financování společné domácnosti, nevedou společnou domácnost, a neznají navzájem ani své vlastní rodiny. Z uvedených zjištění lze vyvodit závěr, že mezi žalobcem a paní B. neexistuje vztah dosahující takové intenzity, který by naplňoval pojem „trvalosti vztahu“ uvedeného v ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K uvedenému soud rovněž poukazuje na to, že žalobce se s paní Boukalovou ve svých výpovědích v některých ohledech rozchází (např. společné bydlení, vzájemné návštěvy, hlídání dětí paní B., seznámení s rodinnými příslušníky atd.), což rovněž může vnášet pochybnosti o naplnění „trvalosti“ jejich vztahu. Dle názoru soudu je jazyková bariéra mezi žalobcem a paní B. je překážkou rozvoje jejich partnerského vztahu. Z protokolu o výsledku vyplývá, že žalobce mluví pouze vietnamsky a snaží se mluvit lámanou češtinou, ale umí jen pár slov. Při komunikaci využívá především Google překladač a v restauraci, kde paní B. pracuje, žádá o překlad svého známého. Z výsledku paní B. pak vyplývá, že umí česky, německy a trochu vietnamsky – základní slova a fráze. Komunikace mezi partnery je jedním z nejdůležitějších předpokladů pro další rozvoj a prohlubování partnerského vztahu a soud se jeví jako dosti obtížná až skoro nemožná existence trvalého a vážného partnerského

vztahu, v rámci kterého by měli partneři vést společnou domácnost, řešit společné problémy, konzultovat společné plány, bez možnosti vzájemného jazykového porozumění. Soud tedy souhlasí s argumentací správních orgánů, že jazykovou bariéru lze považovat za důležitou překážku pro existenci trvalého vztahu ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a rovněž za podklad pro posouzení trvalosti vztahu.

13. Žalobce rovněž namítal, že poučení o odstranění vad bylo nedostatečné a nekonkrétní, což způsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Soud k této námitce konstatuje, že jí stejně jako první žalobní námitku považuje za velmi obecnou. Žalobce jednak konkrétně neuvedl, jaké poučení o odstranění vad má na mysli, když soud ve správním spisu žádné poučení o odstranění vad nenašel, a jednak neoznačil konkrétní nedostatky tvrzeného poučení o odstranění vad. Z těchto důvodů soud námitku pokládá za nedůvodnou.
14. Poslední žalobní námitkou žalobce namítal, že žalovaná pochybila, pokud neposuzovala dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. K uvedenému je nutno konstatovat, že v daném případě ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by správní orgán, v případě, že zamítá žádost o udělení přechodného pobytu, byl povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce. Správní orgán I. stupně se však, byť relativně stručně, posouzením přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce zabýval na str. 10 a 11 svého rozhodnutí, a to v návaznosti na čl. 8 přímo aplikovatelné Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Povinnost posouzení přiměřenosti v případech jako je nyní případ žalobce pak byla potvrzena i judikaturou správních soudů. Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že v případech, kdy povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí nevyplývá přímo ze zákona (tj. ze zákona o pobytu cizinců), není správní orgán povinen se přiměřeností zabývat příliš podrobně a nekladou se na něj tak vysoké nároky, jako v případech, kdy povinnost posoudit přiměřenost vyplývá přímo ze zákona o pobytu cizinců vyplývá (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018 č. j. 9 Azs 30/2018-45, či ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 433/2017-29). V daném případě je tak podstatné, že se přiměřeností dopadů rozhodnutí do života žalobce, byť stručně, správní orgán I. stupně zabýval a došel k závěru, že dopady rozhodnutí do života žalobce nepřiměřené nebudou. Správní orgán I. stupně tak splnil svou povinnost vyplývající z judikatury a z čl. 8 Úmluvy přiměřenost posuzovat. V daném případě je pravdou, že se žalovaná ve svém rozhodnutí o odvolání již posouzením přiměřenosti nezabývala, resp. uvedla, že nemá v daném případě povinnost se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabývat, avšak tato skutečnost v nyní posuzovaném případě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, neboť na správní řízení je nutno nahlížet jako na jeden celek, a postačí proto, že se přiměřeností dopadů rozhodnutí do života žalobce zabýval ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně.
15. Jelikož soud shledal žalobu nedůvodnou, rozsudkem ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

16. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. 10. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu